

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 20

264—Γραφιστὸν ἰδ. Ἑρμοῦ—264

Ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἦτο νὰ ἔλθῃ καὶ δημοσιεύσῃ ὑψηλὰς τινας ἀληθείας· δὲν ἤλθε νὰ ἰδρῇ ἐκκλησίαν, νὰ οἰκοδομήσῃ θρησκευτικὴν ἱεραρχίαν, νὰ εἰσαγάγῃ συνηθείας ἐπὶ προσευχῶν, καὶ ἰδιαζούσας ἐπόψεις περὶ Θεοῦ καὶ περὶ καθήκοντος. Ἦλθεν ἀπερροφημένος μᾶλλον ἐν ἐνὶ λογισμῷ, ἀφοσιωμένος ἐν μιᾷ ὑψηλῇ ἀποστολῇ, νὰ ἐκζητήσῃ καὶ σῶσῃ τοὺς ἀπολωλότας. Ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ ἀκατάσχετος οὗτος πόθος, ἔκαιε καὶ ἔλαμπεν ἐν παντὶ τῷ βίῳ αὐτοῦ ὡς τὸ καθαρὸν πῦρ λάμπει ἐν τῷ ἀδάμαντι, τοῦτο δὲ ἦτο ὅπερ ἔδωκε τὴν δέξιμόν καὶ τὴν ἀκρὰν καλλονὴν εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἐποίησε βῆμα, οὐδέποτε προέβη εἰς κίνημα, ἐν τῇ σαρκί, ὅπερ νὰ μὴ ἔτεινε πρὸς σωτηρίαν ἀπολωλότος τινος.

Ὁ βίος τοῦ Χριστοῦ ἦν καταπληκτικὸς, διότι ἦν πλήρης πράξεων ὥς οὐδεὶς ποτε ἐπραξεν. Οἱ λόγοι τοῦ ἦσαν θαυμάσιοι, διότι ἦσαν τοιοῦτοι οἷους οὐδεὶς ποτε ἐλάλησεν· αὐταὶ αἱ συμπάθειαι αὐτοῦ ἦσαν μία ἀποκάλυψις· οὐδὲν ἕτερον στήθος ἠσθάνθη ποτε ταύτας. Κατέλαβε τὸν κόσμον ἐξαπίνης· ἦτο πρωτότυπος, μοναδικός, πρόβλημα εἰς τοὺς κρατίστους τῶν ἡμερῶν του. Οἱ ὑποκριταὶ ἐθεώρησαν τοῦτον ὑποκριτὴν ὡς ἑαυτοὺς, ἐνεργούντα μόνον μετὰ μείζονος ὀξυδερχείας. Ἦν παρὰ πολὺ ἀγαθὸς διὰ τοὺς κακοὺς ὅπως πιστεύσωσιν εἰς αὐτόν, ἦτο δὲ παραπολύ ἀγαθὸς διὰ τοὺς ἀρίστους ὅπως ἐκτιμῶσιν αὐτόν. Αὐτοὶ αἱ μαθηταὶ του βραδέως ἐνόησαν αὐτόν. Οὐδέποτε ἐνόησαν αὐτόν καθολοκληρίαν ἑωσοῦ ἀφηρέθη ἀπ' αὐ-

τῶν. Ἐχρειάσθη νὰ φωτισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ μάθωσι ποῖον καὶ τί ἔσχον ἐν μέσῳ αὐτῶν. Μόνον ἀφοῦ τὸ Πνεῦμα κατῆλθε κεντήσαν αὐτοὺς, ἐνόησαν τὴν ἀποστολὴν του, καὶ ἤρξαντο ἐξαπτόμενοι καὶ καίοντες ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἰσθήματος χάριν τῶν ψυχῶν. Τότε, καὶ τότε μόνον ἐξῆλθον ἐμπνευσθέντες τῷ πνεύματι τοῦ Κυρίου αὐτῶν. Οἱ ἐργάται τοῦ Χριστοῦ ἅς μὴ παρίδωσι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, τοῦτον ἀπαμιμούμενοι.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Καὶ αἶφνης, ἐνῷ ὁ δῦσμοιρος ἐθεώρει τὸν οὐρανὸν κατῆλθε ἐπὶ τῶν μελανῶν κυμάτων θεῖα ὀπτασία. Νὰς χρυσοὺς κεκοσμημένους δι' ἀδαμάντων ὅστις ἤρχετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπου ὑψοῦτο ἡδὴ ὁ ναὸς τοῦ Βαλδούρ. Οἱ θεοὶ ἅπαντες ἐστεμμένοι εἶχον δώσει ἐκεῖ συνέντευξιν καὶ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἠνεωγμένης θύρας ἴσταντο αἱ Μοῖραι. Ἡ μία ἐδείκνυε τὸ θέατρον τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἡ ἑτέρα ἐν γλυκείῳ βλέμματι ὑψοῦ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν καινουργῆ ναόν. Μόλις ἐγένετο καταληπτὴ ἡ ὀπτασία αὕτη τῷ Φριτιόφ καὶ διελύθη πρὸ τῶν ἐφθαλμῶν του.

Πλὴν ἐνόησε τὴν σημασίαν αὐτῆς καὶ ὑπεσχέθη ὡς ἀνάθημα τῷ Βαλδούρ νὰ κτίσῃ ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως καὶ ἀνεγείρῃ ναὸν πολλῷ τοῦ πρώτου ὠραιότερον· οὕτως ἤλπιζε νὰ διαλλαχθῇ ταῖς θεαῖς.

«Καλύφθητι χλόη καὶ ἀνθεαὶ ὡ παῖτριε λόφε! εἶπε τελειόνων· ῥέετε σαπφείρινα ῥεύματα, ἐπὶ τῆς ἐχθρίας